KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 17.5.2018r.
COM(2018) 305 final

ROCZNY PRZEGLĄD DOKONYWANY PRZEZ KOMISJĘ

rocznych sprawozdań z działalności państw członkowskich w sprawie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011

ROCZNY PRZEGLĄD DOKONYWANY PRZEZ KOMISJĘ

rocznych sprawozdań z działalności państw członkowskich w sprawie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011

1. Wprowadzenie

W załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1233/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz uchylającego decyzje Rady 2001/76/WE i 2001/77/WE[1] przewiduje się, że państwa członkowskie udostępniają Komisji roczne sprawozdanie z działalności w celu zwiększenia przejrzystości na szczeblu Unii. Na podstawie tych informacji Komisja opracowuje roczny przegląd dla Parlamentu Europejskiego.

Niniejszy roczny przegląd dotyczy roku kalendarzowego 2016. Zakres przeglądu obejmuje działalność w zakresie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011, tj. transakcji średnio- i długoterminowych z co najmniej dwuletnim okresem spłaty. Przegląd nie obejmuje krótkoterminowych transakcji w zakresie kredytów eksportowych[2] ani działań prowadzonych przez niektóre agencje kredytów eksportowych (AKE) wykraczających poza zakres kredytów eksportowych (takich jak gwarancja inwestycyjna). Należy także zauważyć, że w przypadku niektórych państw członkowskich funkcję agencji kredytów eksportowych pełni zakład ubezpieczeń działający na mocy mandatu publicznego. W takich przypadkach zarządzanie publicznymi programami kredytów eksportowych jest ściśle oddzielone od innej działalności w sektorze prywatnym (która jest oczywiście wykluczona z niniejszego przeglądu).

Komisja przyjęła do wiadomości rezolucję przyjętą przez Parlament Europejski dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie pierwszego sprawozdania na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1233/2011[3] i zwróciła szczególną uwagę państw członkowskich na zawarte w rezolucji zalecenia – takie jak zalecenie, by grupa robocza Rady ds. kredytów eksportowych oraz Komisja konsultowały się z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych w sprawie dalszego rozwoju metod sprawozdawczości.

2. Otrzymane roczne sprawozdania z działalności za rok kalendarzowy 2016

Roczne sprawozdania z działalności zostały przekazane przez następujące państwa członkowskie: Austrię, Belgię, Bułgarię, Chorwację, Danię, Finlandię, Francję, Hiszpanię, Luksemburg, Niderlandy, Niemcy, Polskę, Portugalię, Republikę Czeską, Rumunię, Słowację, Słowenię, Szwecję, Węgry, Włochy oraz Zjednoczone Królestwo.

[1] Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 45.

[2] Zastosowanie do takich transakcji ma komunikat Komisji do państw członkowskich w sprawie zastosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych.

[3] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie pierwszego sprawozdania rocznego Komisji dla Parlamentu Europejskiego w sprawie działalności agencji kredytów eksportowych państw członkowskich (2012/2320(INI)).

Pozostałych siedem państw – Cypr, Estonia, Grecja, Irlandia, Litwa, Łotwa i Malta – nie realizowało w okresie sprawozdawczym programów kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011.

3. Analiza rocznych sprawozdań z działalności

a) Informacje ogólne i finansowe

W mających zastosowanie ramach prawnych (rozporządzenie (UE) nr 1233/2011) określa się ogólne zasady transakcji i programów kredytów eksportowych. Chociaż większość rządów europejskich utworzyła agencje kredytów eksportowych, zakres i rodzaj programów kredytów eksportowych, jak również struktura organizacyjna agencji kredytów eksportowych różnią się w poszczególnych państwach członkowskich.

W niektórych państwach członkowskich AKE jest departamentem rządowym lub agencją rządową. W przypadku innych państw funkcję tę pełni zakład ubezpieczeń na mocy publicznego mandatu lub pod nadzorem rządu. W przypadku państw członkowskich oferujących różne kategorie wsparcia kredytów eksportowych nierzadko istnieje więcej niż jedna AKE (np. jedna agencja zapewniająca oficjalne wsparcie w formie gwarancji lub „czystej ochrony ubezpieczeniowej" oraz kolejna zapewniająca subsydiowanie stopy procentowej). W 2016 r. 21 państw członkowskich UE zapewniało programy kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011. Programami tymi zarządzało łącznie 29 różnych agencji i departamentów rządowych.

Ogólnie rzecz ujmując, w ostatnich latach państwa członkowskie rozwinęły zestaw instrumentów na potrzeby programów kredytów eksportowych. Jeśli chodzi o rodzaje wsparcia kredytów eksportowych oferowanych przez europejskie AKE, najbardziej rozpowszechnioną formą pozostaje „czysta ochrona ubezpieczeniowa" (tj. dana transakcja eksportowa jest finansowana z kredytu udzielonego przez bank komercyjny, na który AKE udziela gwarancji lub zabezpieczenia w formie ubezpieczenia). Wszystkie 21 państw członkowskich udzielających kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 w okresie sprawozdawczym oferuje wsparcie w tym zakresie. Piętnaście państw członkowskich oferuje również inne rodzaje wsparcia zgodnie rozporządzeniem (UE) nr 1233/2011 i Porozumieniem OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych[4], takie jak kredyty bezpośrednie lub finansowanie (oznaczające finansowanie bezpośrednio przez AKE, a nie przez bank komercyjny)[5], refinansowanie[6] lub programy subsydiowania stopy procentowej[7]. W kilku rocznych sprawozdaniach z działalności wyraźnie wymieniono również finansowanie projektów[8], pomoc wiązaną[9] lub finansowanie dla MŚP[10].

Ogólnie rzecz biorąc, w ciągu ostatnich lat osiągnięto wyższy poziom zgodności, ponieważ Porozumienie OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych obejmuje obecnie szeroki zakres zagadnień. Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę następujące różnice, które utrudniają dokonanie kompleksowego porównania w celu uzyskania pełnego

[4] Porozumienie OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych stanowi załącznik do rozporządzenia.
[5] Belgia, Dania, Hiszpania, Polska, Republika Czeska, Słowacja, Węgry, Włochy i Zjednoczone Królestwo.
[6] Słowacja, Szwecja i Węgry.
[7] Finlandia, Francja, Hiszpania i Polska.
[8] Dania, Niderlandy, Niemcy i Włochy.
[9] Austria, Dania, Hiszpania, Polska i Węgry.
[10] Bułgaria, Dania i Rumunia.

obrazu. Po pierwsze, państwa członkowskie – w ramach ogólnych rodzajów kredytów eksportowych, o których mowa w poprzednim akapicie – opracowały ogromną różnorodność programów kredytów eksportowych. Ponadto podczas gdy konkretny produkt może być wspólny dla kilku AKE, związane z nim warunki mogą się różnić. Po drugie, wpływ programu kredytów eksportowych zależy oczywiście również od cech gospodarki krajowej oraz zdolności prywatnego sektora finansowego.

Z uwzględnieniem tych zastrzeżeń, poniższe porównanie łącznej nominalnej ekspozycji na ryzyko w dniu 31 grudnia 2016 r. zapewnia ogólne pojęcie o skali programów kredytów eksportowych – obejmujących najbardziej znaczącą „czystą ochronę ubezpieczeniową”[11].

Oficjalne wsparcie w postaci „czystej ochrony ubezpieczeniowej” w 2016 r. (w mld EUR) **Największe wsparcie w UE według łącznej nominalnej ekspozycji**	
Niemcy	89,7
Francja	68,7
Szwecja	35,7
Włochy	26,1
Niderlandy	23,9

Jak już wspomniano powyżej, europejskie AKE są aktywne w szerokim zakresie obszarów nieobjętych sprawozdawczością na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1233/2011. Rozporządzenie to obejmuje zasadniczo średnio- i długoterminowe kredyty eksportowe (zgodnie z definicją zawartą w Porozumieniu OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych). Wiele europejskich agencji kredytów eksportowych oferuje jednak również takie produkty jak krótkoterminowe kredyty eksportowe, gwarancje akredytywy, gwarancje na ryzyko produkcji lub ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne. Należy również zauważyć, że kilka państw członkowskich rozwinęło specyficzne dla danego sektora produkty kredytów eksportowych, np. dla produkcji samolotów i przemysłu stoczniowego. Warto o tym pamiętać przy ocenie szerszej roli gospodarczej AKE.

Szczegółowe informacje można znaleźć w sekcjach II i IV szablonu sprawozdania mającego zastosowanie do sporządzania rocznych sprawozdań z działalności, jak również w ogólnych rocznych sprawozdaniach, do których niektóre państwa członkowskie wyraźnie się odnoszą.

Podsumowując, roczne sprawozdania z działalności dostarczają istotnych informacji finansowych dotyczących programów kredytów eksportowych w 2016 r. Należy jednak podkreślić, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1233/2011 sprawozdawczość ta przebiega zgodnie z odpowiednimi krajowymi ramami prawnymi danego państwa członkowskiego. W związku z tym istnieją pewne różnice w sposobie prezentacji sprawozdań. W świetle

[11] Uwaga: Zjednoczone Królestwo oszacowało łączną nominalną ekspozycję na ryzyko na 23,4 mld GDP w dniu 31 marca 2017 r.

powyższych ustaleń Komisja nie ma konkretnych uwag na temat aspektów finansowych dotyczących rocznych sprawozdań z działalności[12].

b) Podejście do „ryzyk środowiskowych, które mogą powodować inne istotne zagrożenia"

Zgodnie z pkt 2 załącznika I rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 w rocznych sprawozdaniach z działalności państwa członkowskie „opisują, w jaki sposób ryzyka środowiskowe, które mogą powodować inne istotne zagrożenia, są uwzględniane w działalności AKE w zakresie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych".

Państwa członkowskie coraz częściej zwracają uwagę na ryzyka środowiskowe, które odgrywają ważną rolę przy podjęciu decyzji o udzieleniu wsparcia kredytów eksportowych. Państwa członkowskie rozwinęły zatem wewnętrzne procesy oceny rzeczonych zagrożeń. W przypadkach, w których ryzyko uznane jest za niedopuszczalne lub nieproporcjonalne, nie udziela się zabezpieczenia. W przypadkach, w których ryzyko uznane jest za dopuszczalne, wsparcie kredytu eksportowego jest zazwyczaj warunkowe, uzależnione od środków łagodzących i od zapewnienia zgodności z normami. W sprawozdaniach dotyczących 2016 r. położono większy nacisk na monitorowanie przestrzegania tych warunków[13]. Konwergencję w praktyce ilustruje przykładowo stosowanie różnych procedur oceny, dostosowanych do kategorii danej transakcji, co wyraźnie opisano w sprawozdaniach kilku państw członkowskich[14].

Jeśli chodzi o państwa członkowskie, w których działa kilka AKE, państwa te rozwinęły współpracę i koordynację międzyinstytucjonalną w celu oceny ryzyka środowiskowego. Zazwyczaj w sytuacji, gdy w transakcję zaangażowana jest więcej niż jedna agencja, na przykład jeżeli transakcja otrzymuje nie tylko gwarancję kredytu eksportowego, ale również subsydiowanie stopy procentowej, jedna z agencji jest wyznaczona do sprawdzenia, czy transakcja spełnienia wymogi zalecenia OECD w sprawie środowiskowego i społecznego badania *due diligence*. Przykładem na współpracę międzyinstytucjonalną są m.in. Republika Czeska i Włochy.

W pkt 2 załącznika I wymienia się zarówno ryzyka środowiskowe, jak i „inne istotne zagrożenia", które państwa członkowskie szeroko interpretują. W istocie kilka państw członkowskich wyraźnie odnosi się także do skutków społecznych[15], takich jak prawa człowieka[16]. Ryzyka te mogą zostać ocenione przez niezależnych ekspertów lub przez wyznaczonych specjalistów w każdej AKE.

Wiele państw członkowskich odnosi się w szczególności do procedur zawartych w zaleceniu OECD w sprawie wspólnego podejścia do oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz środowiskowego i społecznego badania *due diligence* („wspólne podejście"), które uzyskały akceptację i siłę normatywną nawet poza państwami należącymi do OECD. Bułgaria, na przykład, stosuje zalecenie OECD dotyczące przekupstwa. Chociaż nie wdrożyła

[12] Zgodnie z pkt 1 załącznika I obecna procedura sprawozdawcza odbywa się bez uszczerbku dla prerogatyw instytucji państw członkowskich sprawujących nadzór nad krajowymi programami kredytów eksportowych.
[13] Np. Belgia, Rumunia, Włochy.
[14] Np. Belgia, Dania, Hiszpania, Niemcy i Słowacja.
[15] Austria, Belgia, Finlandia, Francja, Niderlandy, Niemcy, Republika Czeska, Słowacja i Szwecja.
[16] Austria, Niemcy i Szwecja.

zaleceń OECD dotyczących wspólnego podejścia do zagadnień związanych ze środowiskiem lub prawami człowieka, Bułgaria pozostaje „otwarta" na włączenie tych zaleceń. Niektóre z państw członkowskich stosują „wspólne podejście" również poza zaleconym zakresem w celu zwiększenia kontroli większej liczby transakcji[17].

Jednocześnie w wielu państwach członkowskich rozwija się jednak tendencja do wychodzenia poza ramy wspólnego podejścia i znajdowania – oprócz wspólnego podejścia – punktów odniesienia w postaci innych międzynarodowych norm. Należą do nich m.in. strategia bezpieczeństwa Banku Światowego[18], wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka[19], Deklaracja Międzynarodowej Organizacji Pracy dotycząca podstawowych zasad i praw w pracy[20], zasady równikowe[21] i normy środowiskowe i społeczne Międzynarodowej Korporacji Finansowej[22]. Inną nową tendencją jest włączenie inicjatyw dotyczących zmiany klimatu do tego kontekstu, włącznie z odniesieniem do Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu[23]. Niektóre z państw członkowskich zwracają też uwagę na swoje nieustanne zobowiązanie do doskonalenia i rozwoju obecnego systemu. Finlandia, na przykład, zaznaczyła swoje uczestnictwo w grupach roboczych AKE, a także w szerszej współpracy międzynarodowej, wspomnianej również przez Zjednoczone Królestwo. Niderlandy z kolei rozwijają własne narzędzia *due diligence* w celu dokonania przeglądu wpływu transakcji na prawa człowieka. Niektóre z państw członkowskich zgłosiły zmiany wprowadzone w 2016 r. do ich własnej polityki, demonstrując ciągłą ocenę wewnętrzną i przegląd.

Ogólnie rzecz biorąc, państwa członkowskie szeroko interpretowały ryzyka środowiskowe. Transakcje rozpatrywane są nie tylko pod kątem ochrony środowiska, ale także pod innymi względami. Państwa członkowskie wykazały nie tylko włączenie wspólnego podejścia do swojej polityki kredytów eksportowych, ale również integrację innych międzynarodowych standardów oraz pokazały zaangażowanie na rzecz dalszego rozwoju w tym zakresie. W wyniku owocnej współpracy wielu państw członkowskich w celu ożywienia zaleceń wspólne podejście zostało zmienione w 2016 r.

c) Inne informacje zawarte w rocznych sprawozdaniach z działalności

Oprócz informacji już zawartych w sekcjach 3a) i b) powyżej, z 21 rocznych sprawozdań z działalności wynika, że państwa członkowskie rozwinęły politykę w zakresie kredytów eksportowych głównie w kontekście środowiska, zwalczania przekupstwa oraz udzielania zrównoważonych pożyczek dla krajów o niskich dochodach. Trzy odpowiednie zalecenia OECD[24] odgrywają istotną – ale nie wyłączną – rolę. Nawet państwa członkowskie nie będące członkami OECD posługują się tymi instrumentami lub planują ich wdrożenie. Wiele państw członkowskich stwierdza w szczególności, że „wspólne podejście" używane jest poza

[17] Hiszpania, Niemcy i Niderlandy.
[18] Słowacja.
[19] Finlandia i Niderlandy.
[20] Niderlandy.
[21] Zjednoczone Królestwo.
[22] Niderlandy i Słowacja.
[23] Np. Belgia i Niemcy.
[24] 1. Zalecenie OECD w sprawie wspólnego podejścia do oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz środowiskowego i społecznego badania *due diligence* (tzw. „wspólne podejście") 2. Zalecenie OECD dotyczące korupcji i oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych. 3. Zasady i wytyczne w celu propagowania zrównoważonych praktyk w zakresie udzielania pożyczek w ramach przyznawania oficjalnych kredytów eksportowych krajom o niskich dochodach

zakresem zaleconym przez OECD[25]. Ponadto polityki państw członkowskich opierają się na międzynarodowych standardach, takich jak wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka[26] oraz szeroki *dorobek prawny* UE, włączając w to na przykład rozporządzenie o wymogach ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych[27]. Częste odniesienia do unijnych „celów", „standardów" i „wytycznych" wskazują na to, że brane pod uwagę są zarówno instrumenty miękkiego, jak i twardego prawa, a idea jest równa literze prawa.

Co więcej, państwa członkowskie coraz częściej wymieniają dodatkowe cele lub kwestie polityczne, które dopełniają to, co zostało przewidziane we „wspólnym podejściu". Przykłady dotyczą płci[28], zrównoważonego rozwoju społecznego[29] i zapobiegania oszustwom podatkowym[30]. W kilku przypadkach dane agencje kredytów eksportowych same opracowały odpowiednie instrumenty. Przykładem na to jest polityka w sprawie społecznej odpowiedzialności[31], która obejmuje nie tylko działania wewnętrzne, ale również ścisły dialog z klientami AKE[32].

Jeżeli chodzi o ochronę środowiska, do nowych tendencji należą nacisk na zrównoważony rozwój[33] i redukcja emisji[34]. Podobnie jak w poprzednim sprawozdaniu, wiele państw członkowskich podkreśla szczególne znaczenie praw człowieka. Praktycznie wszystkie sprawozdania nadal odzwierciedlają poparcie dla zwiększenia wymiaru praw człowieka w ramach nowego wspólnego podejścia. W niektórych przypadkach jest to temat bezpośrednio związany z prawami pracowniczymi[35].

Ogólnie rzecz biorąc, strategie państw członkowskich w odniesieniu do AKE są zbieżne. Przykładem tego są środki zwalczania przekupstwa. Wiele z państw członkowskich wymaga podpisania deklaracji o niepopełnieniu przekupstwa przez zaangażowane strony i wyraźnie stwierdza, że ochrona zostanie automatycznie unieważniona w przypadku przekupstwa. W Portugalii, na przykład, gwarancje COSEC są nieważne w przypadkach przekupstwa. Coraz więcej państw członkowskich wspomina znaczenie monitorowania[36] i aktywnie zachęca banki i eksporterów do rozwijania własnych środków zwalczania przekupstwa[37].

Wiele państw członkowskich opracowało własne, zgodne z wspólnym podejściem, narzędzia do zwalczania przekupstwa i korupcji, takie jak karta etyki[38] lub środki informowania o nieprawidłowościach[39]. Coraz częściej wspomina się środki przeciwdziałania praniu pieniędzy[40] oraz zapobieganie finansowaniu terroryzmu jako priorytet[41].

---

[25] Francja, Niderlandy, Niemcy, Polska, Słowacja, Szwecja i Włochy.
[26] Dania, Niderlandy, Polska i Szwecja.
[27] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012.
[28] Zjednoczone Królestwo.
[29] Hiszpania, Rumunia i Słowacja.
[30] Szwecja.
[31] Belgia, Dania, Niderlandy, Słowacja, Szwecja i Włochy.
[32] Np. Belgia.
[33] Hiszpania, Polska, Republika Czeska i Rumunia.
[34] Belgia i Dania.
[35] Dania i Szwecja.
[36] Włochy i Zjednoczone Królestwo.
[37] Belgia, Dania, Niemcy i Polska.
[38] Luksemburg.
[39] Słowacja.
[40] Bułgaria, Rumunia, Słowacja i Szwecja.
[41] Bułgaria, Rumunia i Szwecja.

Analogicznie o konwergencji świadczy ścisłe przestrzeganie wymogów Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego, wspominane przez wiele państw członkowskich w odniesieniu do praktyk udzielania zrównoważonych pożyczek krajom o niskich dochodach.

Państwa członkowskie poświęcają też szczególną uwagę kwestii zagwarantowania, by AKE działały w najbardziej przejrzysty sposób, z poszanowaniem poufności, która może być konieczna dla transakcji komercyjnych. Niektóre z państw członkowskich zwróciły szczególną uwagę na tę kwestię w swoich rocznych sprawozdaniach z działalności za 2016 r.[42].

Oczywiste jest zatem, że wspólne podejście OECD zostało w pełni włączone w politykę państw członkowskich w zakresie kredytów eksportowych. Co więcej, różnorodność wymienionych powyżej kwestii wskazuje na to, że wspólne podejście coraz częściej staje się *minimalnym* standardem. W wielu dziedzinach państwa członkowskie stosują własne dodatkowe środki, aby zapewnić, że wsparcie kredytów eksportowych jest możliwe tylko w przypadku transakcji, które spełniają wiele norm, od norm środowiskowych po normy społeczne.

d) Zgodność AKE z celami i zobowiązaniami Unii

Aby zwiększyć przejrzystość na szczeblu UE, państwa członkowskie udostępniają Komisji roczne sprawozdanie z działalności, przekazując – zgodnie z krajowymi ramami prawnymi – niektóre informacje finansowe i operacyjne dotyczące ich działalności związanej z kredytami eksportowymi, obejmujące również informacje na temat sposobów radzenia sobie z ryzykiem środowiskowym.

Zgodnie z pkt 3 załącznika I „*[n]a podstawie tych informacji* Komisja opracowuje roczny przegląd dla Parlamentu Europejskiego, zawierający ocenę zgodności AKE z celami i zobowiązaniami Unii".

W art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) wymieniono ogólne cele Unii, a w jego art. 21 zasady i cele działań zewnętrznych Unii.

Jeżeli chodzi o wspólną politykę handlową UE, odniesienie do zasad i celów działań zewnętrznych Unii znajduje się w art. 206 i art. 207 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Komisja Europejska stwierdza na podstawie otrzymanych informacji, że państwa członkowskie prowadzące działalność w zakresie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 ustanowiły strategie polityczne, towarzyszące zarządzaniu programami kredytów eksportowych, które to strategie są zgodne z celami UE. Zalecenia polityczne dotyczące kredytów eksportowych opracowane przez OECD – jedyną organizację międzynarodową, która dotychczas opracowała szczegółowe zasady dotyczące tego obszaru polityki – są w powszechnym użyciu, ale działania państw członkowskich wykraczają poza ich zakres.

Jak wspomniano we wcześniejszych sprawozdaniach rocznych, ze względu na zalecenie zawarte we wspomnianej rezolucji Parlamentu Europejskiego z lipca 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących przyszłych działań sprawozdawczych służby Komisji wydały zalecenie dotyczące korzystania zwłaszcza z prac międzynarodowych instytucji monitorujących (w tym ONZ) jako wytycznych przy dalszym opracowywaniu polityki.

[42] Austria, Belgia, Bułgaria, Dania, Francja i Polska.

W sprawozdaniach państw członkowskich wspomniane instrumenty międzynarodowe są już wykorzystywane – chociaż w różnym stopniu – jako punkty odniesienia. Komisja zachęca do dalszych prac w tym kierunku. Kluczowe znaczenie będzie miał również dalszy dialog z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych w sprawie polityki w zakresie praw człowieka.

Parlament Europejski wezwał Komisję do złożenia oświadczenia dotyczącego tego, czy państwa członkowskie przestrzegają celów i zobowiązań Unii; Komisja Europejska wywiązała się z zadania dokonania rocznego przeglądu zgodnie z załącznikiem 1 na podstawie rocznych sprawozdań z działalności przedłożonych przez państwa członkowskie i uznaje, że na podstawie zawartych w nich informacji AKE działają zgodnie z art. 3 i 21 TUE. Oczywiście instytucje europejskie mogą założyć wspólne, bardziej ambitne cele polityczne. Komisja jest gotowa ułatwić i propagować dialog międzyinstytucjonalny w tym zakresie, tymczasem ma jednak obowiązek dokonać oceny zgodnie z pkt 3 załącznika 1.

Jeżeli chodzi o przestrzeganie zobowiązań międzynarodowych i obowiązków wynikających z unijnego prawa konkurencji, w okresie sprawozdawczym na forum Światowej Organizacji Handlu nie pojawiły się żadne spory związane z europejskimi programami kredytów eksportowych. W 2016 r. do Komisji Europejskiej nie wpłynęły żadne skargi związane z potencjalnymi naruszeniami prawa UE przez agencje kredytów eksportowych.